

A.S.Puškin Kraljevo Priviđenje

Kralj korača velikim koracima
Tamo amo po odajama
Ljudi spavaju, a kralju se ne spava
Kralja sultan opsjeda
Prijeti da će mu osjeći glavu
I u Istanbul poslati
Često on prilazi k prozorčiću
Ne bi li čuo kakav šum
Sluša krik noćne ptice
Ona nagoviještava nesreću neizbježnu
Uskoro će ona tražiti novi zaklon
Za svoje nejake ptiće
Ne hući sova nad Ključ gradom
Niti mjesec Ključ grad obasjava
U hramu Božjem doboš tutnji
Svjećama je Crkva ozarena
Ali nitko ne čuje bubnjeve
Nitko u hramu božijem ne vidi ljude
Tek kralj je to čuo i vidio
Iz svojih odaja on izlazi
Izlazi sam u hram Božiji.
Stao je na trijem, vrata otvora
Srce mu je od užasa zamrlo
No veliku on molitvu moli
I spokojno ulazi u hram božiji
Tu on vidi neobično priviđenje
Na gubilištu se kotrljaju leševi
Između njih šiklja krv potocima
Kao potoci kišne jeseni
On ide, koračajući između leševa
Krv mu do članaka doseže...
Žalosno! U crkvi su Turci ; tatari
I izdajice neprijatelji bogumila
Na oltaru sam sultan bezbožni
Drži isukanu sablju
Svježa krv po sablji teče
S oštrice do samoga drška
Iznenada hladnoća je obuzela kralja
Tu on vidi oca i strica s desne strane
Pred sultanom starčić bijedni stoji

Ponizno klečeći na koljenima
Predaje mu svoju krunu
S lijeve strane, također kleči na koljenima pokoran
Njegov brat Radivoj i griješni
Busumarskim turbanom pokriven
S tim istim konopcem s kojim je zadavio nesretnog starca
Ljubi sultanove skute
Kao rob kažnjen mučenik
I sultan bezbožni, podrugljivo se smiješeći
Uzeo mu krunu, zgazio nogama
I Radivoju rekao potom
Budi nad Bosnom mojom ti vladar,
I otpadnik se duboko klanjao sultanu,
Triputa okrvavljeni ljubeći pod
I sultan je svoje slugе pozvao,
I rekao dajte ogrtač Radivoju!
Ne baršunasti ogrtač ne brokatni.
A oderite za ogrtač Radivoju
Kožu s rođenog brata njegovog.
Busurmani su kralja zaskočili,
Svukli ga do kože,
Jataganom mu kožu rasporili,
Počeli derati rukama i zubima,
Ogolili meso i žile,
I do samih kostju oderali,
I odjenuli kožom Radivoja
Glasno je mučenik gospoda preklinjao:
U pravu si bože kaznivši me tako!
Tijelo moje daj rastgati,
Ali mi dušu spasi Isuse
Na spomen toga imena crkva je zadrhtala,
Sve je iznenada utihnulo ,smračilo se,
Sve je nestalo kao da nije ni bilo.
I kralj pipajući u tami,
Nekako je došao do vrata
I s molitvom na ulicu izašao.
Bilo je tiho. S visokog neba
Bijeli grad je mjesec obasjao.
Odjednom se uzdigao iza grada prasak.
I pošli su busuručani na juriš.

Uredio Vinko Blažević